

### Pytania prejudycjalne

- 1) Jaki jest charakter aktów Komisji Europejskiej, kiedy wykonuje ona kompetencje wynikające z rozporządzeń nr 2052/1988 <sup>(1)</sup>, 4253/1988 <sup>(2)</sup> i 4256/1988 <sup>(3)</sup>, a dokładnie czy te akty Komisji są aktami prawa publicznego prowadzącymi w każdym razie do sporów administracyjnych co do istoty, w szczególności gdy egzekucja skierowana przez Komisję Europejską wobec osoby trzeciej ma za przedmiot wierzytelność prywatną, podczas gdy wierzytelność początkowa, dla odzyskania której wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, wynika ze stosunku publicznoprawnego, który bierze początek we wspomnianych aktach Komisji Europejskiej, czy też są one aktami prawa prywatnego prowadzącymi do sporów prywatnoprawnych?
- 2) Mając na uwadze, że zgodnie z art. 299 TFUE egzekucja przymusowa aktów Komisji Europejskiej, które nakładają zobowiązania pieniężne na podmioty inne niż państwa członkowskie i stanowią tytuł egzekucyjny, jest regulowana przez przepisy procedury cywilnej obowiązujące w państwie, na terytorium którego ma ona miejsce, i że zgodnie z tym samym artykułem kontrola prawidłowości przeprowadzenia egzekucji podlega właściwości sądów krajowych, jak jest określana właściwość sądów krajowych w przedmiocie sporów wynikających z tej egzekucji, jeżeli zgodnie z prawem krajowym spory te są co do istoty sporami administracyjnymi, to jest innymi słowy jeżeli leżący u ich podstaw stosunek ma charakter publicznoprawny?
- 3) Czy w wypadku egzekucji przymusowej aktów Komisji Europejskiej przyjętych na podstawie rozporządzeń nr 2052/1988, 4253/1988 i 4256/1988 i nakładających zobowiązania pieniężne na podmioty inne niż państwa członkowskie legitymacja bierna osoby, na której spoczywa zobowiązanie, jest określana na podstawie prawa krajowego czy prawa Unii?
- 4) Jeżeli podmiot, na którym spoczywa zobowiązanie pieniężne wynikające z aktu Komisji Europejskiej przyjętego w wykonaniu rozporządzeń 2052/1988, 4253/1988 i 4256/1988, jest przedsiębiorstwem gminnym, które następnie zostało rozwiązane, czy gmina, do której należy to przedsiębiorstwo, jest odpowiedzialna za wykonanie tego zobowiązania pieniężnego wobec Komisji Europejskiej zgodnie ze wspomnianymi wyżej rozporządzeniami?

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 185 z 15.7.1988, s. 9.

<sup>(2)</sup> Dz.U. L 374 z 31.12.1988, s. 1.

<sup>(3)</sup> Dz.U. L 374 z 31.12.1988, s. 25.

---

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 4 lutego 2016 r. w sprawie T-620/11,  
GFKL Financial Services AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 19 kwietnia 2016 r. przez GFKL  
Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG**

**(Sprawa C-219/16 P)**

(2016/C 222/10)

*Język postępowania: niemiecki*

### Strony

*Wnosząca odwołanie:* GFKL Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG (przedstawiciele: Dr. M Schweda, J. Eggers, Dr. M. Kneblsberger, Dr. F. Loose, Rechtsanwälte)

*Druga strona postępowania:* Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

### Żądania wnoszącej odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie T-620/11 w zakresie, w jakim skarga została w nim oddalona jako bezzasadna, oraz

stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 275 z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy („KStG, Sanierungsklausel”) <sup>(1)</sup>;

2. posiłkowo: uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie T-620/11 w zakresie, w jakim skarga została w nim oddalona jako bezzasadna, oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje w swym odwołaniu okoliczność, że klauzula restrukturyzacji zawarta w § 8c ust. 1a KStG została uznana za pomoc selektywną.

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty:

#### Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Wnosząca odwołanie twierdzi, że klauzula restrukturyzacji nie jest środkiem selektywnym i nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

- Sąd wyszedł z błędnego założenia, że wyjątkowe uregulowanie zawarte w § 8c ust. 1 KStG, w myśl którego w określonych wypadkach nabycia udziałów podlegające przeniesieniu straty przepadają, jest częścią układu odniesienia. W rzeczywistości przepis ten jest odstępstwem od układu odniesienia. Układ odniesienia stwarza generalnie możliwość przenoszenia strat na późniejsze okresy podatkowe.
- Klauzula restrukturyzacji ma ponadto charakter ogólny, gdyż nie przyznaje żadnej korzyści selektywnej. Między przedsiębiorstwami znajdującymi się w trudnej sytuacji, do których ma zastosowanie klauzula restrukturyzacji, a wszystkimi innymi przedsiębiorstwami, w szczególności tymi zdrowymi pod względem gospodarczym, istniały istotne różnice, wobec czego obie te grupy przedsiębiorstw nie znajdowały się w sytuacjach porównywalnych. Ponadto przy badaniu, czy sytuacje te są porównywalne, Sąd przyjął scenariusz czysto teoretyczny. Grupy, które Sąd wziął pod uwagę w celach porównawczych, praktycznie nie występują bowiem w rzeczywistym obrocie prawnym.
- Klauzula restrukturyzacji nie „sprzyja [również] niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”. Jest ona potencjalnie dostępna dla wszystkich przedsiębiorstw i nie wyłącza z góry ze swego zakresu zastosowania żadnej kategorii przedsiębiorstw. Przesłanką jej zastosowania nie jest żadna „szczególna cecha” przedsiębiorstwa, ale zdarzenie gospodarcze, a mianowicie tzw. nabycie w celu restrukturyzacji.
- Klauzula restrukturyzacji może ponadto być uzasadniona istotą i ogólnymi celami niemieckiego systemu podatkowego. Pomaga ona w urzeczywistnieniu podstawowych zasad niemieckiego podatku od osób prawnych, a mianowicie zasady przenoszenia strat, zasady opodatkowania według zgodności płatniczej, jak też ogólnego celu fiskalnego w postaci zapewnienia trwałych wpływów podatkowych.

#### Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Zdaniem wnoszącej odwołanie wyrok Sądu narusza wynikającą z prawa Unii zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Żaden zachowujący najwyższą staranność podmiot gospodarczy nie był bowiem w stanie przewidzieć, że klauzula restrukturyzacji zostanie zakwalifikowana jako pomoc państwa. Porównywalne uregulowania obowiązujące w Niemczech i w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej nigdy nie były kwestionowane przez Komisję jako niezgodne z prawem w dziedzinie pomocy państwa.

(<sup>1</sup>) Dz.U. L 235, s. 26.

---

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydane w dniu 19 lutego 2016 r. w sprawie T-53/14,  
Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Komisja, wniesione w dniu 2 maja 2016 r. przez Ludwig-Bölkow-  
Systemtechnik GmbH**

**(Sprawa C-250/16 P)**

(2016/C 222/11)

*Język postępowania: niemiecki*

### Strony

Wnosząca odwołanie: Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH (przedstawiciel: M. Núñez Müller, Rechtsanwalt)